roc s'expliquent de la manière la plus simple par la comparaison avec une formule que le Mahāvastu affectionne: „les dieux, dans le ciel, prononcèrent *ahodhammam*" (voir Index s. voc.). Aśoka rappelle à son peuple que, grâce à ses bons soins et aux progrès de la moralité générale, les dieux sont rentrés en relation avec les hommes. Comme aux temps du Vimānavatthu, les dieux se mêlent aux hommes: on entend le bruit de leurs tambours; on entend leurs joyeuses exclamations; on voit leurs chariots, des masses de feu, etc. — Renonçons à l'explication héritée de Lassen: il ne s'agit pas de *shows*, agrémentés d'icones et de feux de joie, que le roi aurait organisés pour édifier son bon peuple. Le roi pense que le ciel et les devas ont manifesté leur joie et leur approbation.

II. Les 91 Kalpas de la carrière de Śākyamuni.

La carrière d'un Bodhisattva est de trois *asamkhyeyas* plus cent *kalpas*. Le chiffre cent s'impose par sa simplicité numérique: mais le souvenir est demeuré de déclarations de Śākyamuni: „Il y a quatre-vingt et onze *kalpas*..." qui prouvent que, voici quatre-vingt et onze *kalpas*, Śākyamuni en avait déjà fini avec les trois *asamkhyeyas* qui sont une période préparatoire. On arrive donc à la conclusion que, pour le seul Śākyamuni, les cent *kalpas* ont été réduits à quatre-vingt onze: Śākyamuni a „franchi" neuf *kalpas*. Pourquoi et comment? Puṣya ou Tiṣya, le Bouddha d'il y a quatre-vingt onze *kalpas* avait deux disciples, le futur Maitreya et le futur Śākyamuni. Il vit que le premier deviendrait Bouddha avant le second; mais que, d'autre part, l'oeuvre salvifique du second serait plus rapide que l'oeuvre salvifique du premier: préoccupé du bien général, il offrit à Śākyamuni l'occasion de gagner un mérite supplémentaire par lequel notre Bouddha dépassa Maitreya. — Ici s'arrêtent les Sarvāstivādins. Mais cette tradition, combinée avec quelques passages des écritures, pose un problème qui inquiète les docteurs du Grand Véhicule: les Bouddhas ne sont pas égaux; chacun d'eux est prédestiné à sauver certaines créatures; mais cependant les Bouddhas doivent être égaux, et tous, jusqu'à la fin des temps, travaillent au salut des êtres. Le problème des trois corps (ou des quatre corps) est imbriqué dans la question. — Un gros livre de théologie s'accroche donc aux „neuf *kalpas* franchis par Śākyamuni" [1]).

1) Sources, Avadānaśataka, ed. Speyer, II, 176; Abhidharmakośa IV, 112a (p. 229 de la traduction); Vibhāṣā, 197, p. 890, col. 2 du Tripiṭaka de Takakusu; Buddhabhūmiśāstra, Nanjio, 1195, Takakusu, XXVI, p. 327, col. 1, Vijñaptimātratāsiddhi, 10, fol. 29a.

From: Oosterse Genootschap in Nederland, Verslag van het 5 congres, 1927. Leiden: Brill.

Survey

Vrijdag 22 April. Om 10 uur ving Dr. MORGENSTIERNE (Oslo) zijn voordracht aan over:

The linguistic classification of Dardic and Kafiri.

Hitherto Dardic (Kashm., Shina, Khowar, Pashai etc.) and Kafiri have been grouped together, and been considered by some scholars to be Indian, by others to form a separate group, intermediate between Indian and Iranian. Dardic and Kafiri must, however, be separated.

Dardic is purely Indian; it shares all innovations and preservations characteristic of ancient Ind. in opposition to ancient Ir. The aspiration of mediae is preserved in some diall., and has been lost comparatively late in others. In their isolation the Dardic diall. have preserved many archaic features, lost in the Ind. languages of the plains, and already in most literary Prakrits. Some of these preservations happen to agree with modern Ir., e. g. that of Skr. *st*. But it is impossible to class a language as un-Ind., because of its agreement with Skr.. — The tendency to change *v* into *p* after a sibilant, which is found in some Dardic and most Ir. languages, can be traced in some southeastern Ind. diall. also, and in Burushaski, and consequently cannot prove any special connexion between Dardic and Ir. — Several archaic features of Dardic formerly extended further east. Thus Kanashi has borr. from W. Pahāṛī words with *ṣṭ*. Dardic is not a separate group, nor has it any fixed limits; but the word may be used as a convenient term to denote the archaic Ind. languages of the N.W. frontier.

Kafiri in most respects agrees with Ind., but presents some peculiarities: Early loss of aspir. of mediae (consequently Ind., Dard. *hima-* etc. „snow"; Ir., Kaf. *zima-* etc.). Distinguishing between Indo-Eur. *ĝ(h)* and $g^w(h)$ (Kaf. *zã* etc. "knee", *ǰi* "bowstring": Skr. *ǰānu-*, *ǰyā-*). *c(ts)* < Indo-Eur. *k̂*; words with *ś* are probably borrowed from Ind. (cf. Sköld, ZDMG. 81, LXXIV); *k̂r* > *č* (cf. Kati *ačü* "tear", *čũ* "inside of thigh", *čũč* "mother-in-law" < **sūč* < **svaçrū-*?). — But why has Kaf. many Ind. lw.s with *ś*, and practically none with *h*, or with *ǰ* (< **ĝ*)?

Acc. to Sköld all words with *ǰ* are borrowed from Ind., all with *z* from Afghan. A survey of the material shows that this is impossible. Nor is he right in assuming Kaf. *c* < **ĝ(h)*, as well as < **k̂*. — *c* < **k̂* (*z*, *ǰ* < **ĝ(h)*) does not put Kaf. outside Indo-Ir. Prob. **k̂* > primitive Indo-Ir. **t'*, from which Kaf. *c*. — In some cases Kaf. *s*, not *š*, after *i*, *u*; but Skr. also *us* in some cases, cf. the vacillation in Lithuanian.

Kaf. is Indo-Ir.; but, from the purely genealogical point of

view, it must be classed as a separate group, distinct from Ind. and Ir. It has, however, been indianized to a large extent (especially the southern languages, Waigeli and Ashkun), not only in its vocabulary, but also through sharing later Ind. sound changes.

Prof. VOGEL merkt naar aanleiding van deze voordracht op, dat volgens GRIERSON het Kafiri behoort tot de Paiśācī groep. Dr. MORGENSTIERNE verwerpt echter de meening van GRIERSON, aangezien het behouden van de dentale, palatale en cerebrale spiranten tot de karakteristieke trekken van het Kafiri behoort, welke in het Paiśācī niet worden aangetroffen.

Hierop verkrijgt Prof. VOGEL — in het Engelsch — het woord over:

De titel talavara in Sanskrit en Prakrit inscripties.

Nabij het dorp Nāgārjunikoṇḍa in het district Guntur behoorend tot het presidentschap Madras zijn onlangs eenige Prakrit inscripties ontdekt, die betrekking hebben op een vorstenhuis hetwelk beweert af te stammen van Ikhāku (Skt. Ikṣvāku). Deze zuid-indische dynastie was reeds bekend uit de drie te Jaggayyapeta gevonden Prakrit inscripties gedateerd in het 20ste regeeringsjaar van een vorst Siri-Virapurisadata van de dynastie der Ikhākus. De inscripties van Nāgārjunikoṇḍa vermelden behalve dezen koning ook zijn vader en voorganger, Siri-Catamūla. Een van deze documenten heeft betrekking op een zuster van den laatstgenoemde, die dus de tante is van Purisadata. Haar naam is Cāntisiri. De echtgenoot van deze prinses draagt den titel *mahā-mahātalavara* en blijkbaar op grond daarvan wordt zij aangeduid als *mahātalavarī*.

Het woord *talavara* komt in de Sanskrit-litteratuur niet voor. Het is blijkbaar ontleend aan één der Dravidische talen van Zuid-Indië. Men kan daarbij denken aan Tamil *talaiyāri* „dorpswachter", Tamil *taḷavāy* „legeraanvoerder" en Kanareesch *taḷavara*, *taḷavāra* „wachter, pedel".

Het woord *mahātalavara* komt ook voor in andere zuid-indische documenten: een nog onuitgegeven fragmentarische inscriptie afkomstig uit Alluru en een koperen plaat gevonden te Koṇḍamuni. Beide plaatsen liggen in het Kistna district; aangezien alle oorkonden waarin het woord voorkomt, thuis hooren in de streek nabij de delta van de Kistna, zou ook gedacht kunnen worden aan een woord ontleend aan het Telugu.

Blijkbaar wordt met *mahātalavara* een aanzienlijk ambtenaar aangeduid. In een Gupta inscriptie gevonden te Basāṛh, het oude

Vaiśālī, vindt men *taravara* gecombineerd met den titel *mahā-pratīhāra*. Vermoedelijk is dit *taravara*, dat uit het Sanskrit niet kan worden verklaard, een andere vorm van *talavara*. Ook mogen wij misschien aannemen dat *tarika* en *tarapati* voorkomend in lijsten van vorstelijke ambtenaren uit oorkonden van later tijd (10de en 11de eeuw) ontstaan zijn uit een poging om aan het zuid-indische woord *talavara* (*taravara*) een sanskritisch voorkomen te geven.

In de op deze voordracht volgende discussie vraagt Prof. VAN RONKEL of de Sanskrit en Prakrit l in het woord „talavara" beantwoorden aan de l met „metallic sound" van het Tamil, zulks in verband met de mogelijk geachte afleiding van „talavara" van Tamil „talawai" (*talam* kracht, en *talai* berg, hoofd). Prof. VOGEL antwoordt met erop te wijzen, dat Sanskrit en Prakrit inscripties slechts één teeken voor de l hebben, waarvan de phonetische waarde moeilijk vast te stellen is.

Als laatste bijdrage leest Prof. VOGEL een verhandeling voor getiteld „Note on the Lha-luṅ temple in Spyi-ti", ingezonden door Mr. SHUTTLEWORTH, I. C. S., die persoonlijk niet op het congres aanwezig had kunnen zijn.

Egyptisch-Hellenistische Sectie.

Voorzitter: Prof. Dr. D. COHEN.
Secretaris: Dr. V. F. BÜCHNER.

Aanwezig: Prof. Dr. H. P. BLOK, Dr. P. A. A. BOESER, Dr. V. F. BÜCHNER, Prof. Dr. D. COHEN, D. VAN HOYTEMA, Dr. K. H. E. DE JONG, Prof. Dr. D. PLOOIJ, Dr. W. D. VAN WIJNGAARDEN.

Donderdag 21 April. Nadat de voorzitter te 10¼ de vergadering met welkomstwoord heeft geopend, wordt de volgorde der sprekers, die in 't programma alphabetisch gerangschikt waren, vastgesteld, waarna de Voorzitter het woord verleent aan Dr. P. A. A. BOESER voor diens bijdrage:

Eenige opmerkingen over den demotischen zedekundigen Papyrus in het Rijksmuseum van Oudheden.

Een der moeielijkste demotische teksten is zeker die, welke den inhoud vormt van den Leidschen zedekundigen papyrus, indertijd voor het Rijksmuseum van Oudheden aangekocht door den Heer Insinger te Luxor. Na mijne vertaling met woordenlijst in 1920 uitgegeven, verscheen in het vorige jaar eene nieuwe bewerking van den Heer Lexa, hoogleeraar aan de Universiteit